

[Annette Just]

direktiv vil være at regne for et fait accompli, så snart det er vedtaget i Rådet. Jeg vil medgå, at man kan få 9 måneder til at tænke over, på hvilken måde man vil gøre det; men man er nødt til at gøre det, enten på den ene eller den anden måde, og derfor er det kun et spørgsmål, om man foretrækker pest eller kolera.

Der var heller ingen tvivl i ministerens besvarelse. Ministeren sagde, at det er så godt, for nu får arbejdsmarkedets parter lov til at blive hørt på Fællesskabsplan. Jeg går ud fra, at når arbejdsministeren står på Folketingets talerstol og siger, at arbejdsmarkedets parter kan blive hørt på Fællesskabsplan, er det alle Unionslandenes arbejdsmarkedsparter, man taler om, for ellers er det i hvert fald forkert udtrykt.

Vi taler heller ikke om, at man på nationalt plan kan diskutere arbejdsmarkedsparterne imellem, hvordan man ønsker forældreorlov, omsorgsdage, eller hvad det nu er. Arbejdsministeren har jo sagt klart og tydeligt, at så blåøjede behøver vi altså heller ikke at være. Man ønsker fra regeringens side, at her skal Unionen lave generelle regler, og det er da ærlig snak. Men man ønsker virkelig, at nu skal Unionen bestemme alle disse petitesser, og dermed mener jeg, at man har ødelagt hele ideen i det frie, indre marked, som Fremskridtspartiet stadig er fuld tilhænger af.

Vi er til gengæld 100 pct. modstandere af den form for socialisme, man kører ind ved at tage den sociale dimension og smække oven i det indre marked, og derfor vil jeg stå fast på, at det bedste, man kunne have gjort, var at gøre som England i sin tid og sige: Her holder vi os udenfor. Jeg ved godt, det er for sent, og derfor kommer jeg ikke med nogen særskilt dagsorden. Det er for sent, men vi må prøve at få det bedste ud af det og få forhindret alle disse småpetitesser.

Fremskridtspartiet kan i hvert fald ikke se, at der er nogen mulighed for at forhindre noget som helst med den dagsorden, der foreligger nu, og derfor vil vi stemme imod den.

Peter Duetoft (CD):

Min vane utro skal jeg gøre det rimelig kort; jeg synes, det er sent på dagen, og at vi efterhånden har fået diskuteret de spørgsmål ganske længe, og der er selvfølgelig nogen enighed, i hvert fald blandt nogle partier.

Men bare for at der ikke skal være nogen, der er i tvivl, vil jeg sige, at i CD's øjne er et indre marked uden den sociale dimension både urimeligt og unfair. Ethvert tilløb til social dumping, altså en konkurrence på sikkerhed og arbejdsvilkår, er naturligvis uacceptabelt, og derfor er vi enige i, at den sociale dimension skal styrkes så meget som overhovedet muligt; det lovede vi faktisk også de danske vælgere.

Jeg husker endnu hovedargumenterne fra ganske mange folketingsmedlemmer, da vi rejste rundt og forsøgte at sælge Maastricht, både da det lykkedes, og da det ikke lykkedes. Et af dem var, at havde vi ikke Maastricht-traktaten, ville resultatet blive, at det indre marked med Den Europæiske Fælles Akt stod alene uden den sociale dimension, og derfor var det nødvendigt at føre Maastricht igennem.

Så i virkeligheden vil det være et enormt vælgerbedrag, hvis ikke politikere i Folketinget går ind for, at den sociale dimension skal stå ganske stærkt.

Jeg har ikke nogen problemer med nærhedsprincippet som sådan og mener selvfølgelig også, det er en vigtig del af de aftaler, der er indgået.

Det er også rigtigt, når det bliver understreget, at den historisk-kulturelle baggrund på arbejdsmarkedet naturligvis er vigtig og skal tilgodeses, når man skal finde praktiske løsninger, men jeg vil gerne advare en lille smule mod den tendens, jeg synes der er i dag, nemlig at man skal have ganske meget puttet over i den kasse, der hedder »det skal EF ikke blande sig i«.

Jeg kan ikke lade være at mindes diskussionen på miljøområdet, hvor alle var enige om, at hvis man pludselig lod miljøområdet være omfattet af nærhedsprincippet, ville englænderne stille sig op, hver eneste gang vi havde en indvending imod deres regler, og sige: Jamen det er jo nærhedsprincippet, det skal EF ikke blande sig i. Og så er vi rent faktisk nået lige langt. Så er hele den styrkelse af miljøet, der lå i Maastricht-traktaten, bare forsvundet ud i den blå luft.

Det samme gælder her. Man kan godt fortolke og fortolke, men man kan også godt fortolke nærhedsprincippet så langt, at EF's sociale dimension i virkeligheden kun bliver ord uden noget reelt indhold. Jeg synes nu nok, at nogle